

[Hauch.]

ikke noget indenfor landbruget og vil ikke lave noget, som ikke fuldtud er lovhjemlet i enhver henseende. Men vi ønsker ikke, at der skæres en rem af huden af os på dette område, og det kan vi forhindre, dersom vi står sammen om løsningen af disse problemer. Og en af de opgaver, som nutidens landmænd får, når disse udvalg ikke længere eksisterer, bliver at finde de veje, man skal gå, for at sikre sig den fulde udnyttelse af sit arbejde. Jeg vil udtale, at vi fra vor side ikke har noget at indvende mod at tiltræde denne forlængelse af loven for de foreslåede måneder, men jeg vil ganske bestemt hævde, at de bestræbelser, der nu er i gang for at hindre landbruget i at samle sig om dets fælles økonomiske interesser, er noget, som man fra alle sider må erkende er urimeligt. Jeg håber, at man vil indse, at den mand, der producerer en vare, og som har lagt sin arbejdskraft deri, også må have ret til at udnytte denne arbejdskraft fra det tidspunkt da varen udgår fra hans produktionssted og indtil den når konsumenten.

Når jeg gør disse bemærkninger her, er det under hensyn til, at den forhandling, der fandt sted i det høje folketing for en times tid siden om dette spørgsmål, lod formode, at man nu fra det høje folketings side i det pågældende udvalg vil tage dette arbejde op. Jeg forstod det således, at man bad den højtærede landbrugsminister, om han ville være behjælpelig dermed. Jeg vil gerne i denne forbindelse sige: Vær så god! Men dersom folketingsudvalget tror, at det kan forhindre, at landbrugerne står sammen om deres fælles interesser i fremtiden, har man forregnet sig i meget betydelig grad, for her har vi loven og retten på vor side, og den agter vi at fastholde.

Korsgaard: Den højtærede landbrugsminister sagde for et øjeblik siden, at når man havde søgt at få den gældende lov forlænget, var det til dels for, at det udvalg, som nu med rette eller urette bliver siddende ovre i det andet høje ting, skulle have lejlighed til at undersøge de indkomne klager og om der var mulighed for at opheve eller forandre den lovgivning, som har været gældende en årrække. Jeg kan da sige for mit vedkommende, at når loven nu er begrænset til at gælde for et tidsrum af 3½ måned, og når man vil benytte tiden til at undersøge de forhold, den højtærede minister nævnte i sin forelæggelsestale, så skal vi fra vor side ikke modsætte os denne forlængelse.

Men efter at have sagt dette vil jeg

gerne fremhæve, at vi havde ønsket, at man allerede nu kunne være gået over til friere former for vor eksport, og vi havde — det havde i alt fald jeg for mit vedkommende — så afgjort ønsket, at en enkelt gren indenfor eksporten kunne være blevet frigivet nu — jeg skal ikke skjule, at jeg her tænker på hesteeksporten. Jeg ved ikke, om det, hvis det foreliggende lovforslag bliver vedtaget, vil være muligt for den højtærede landbrugsminister at give hesteeksporten fri. Jeg vil tro det, og hvis det er muligt, vil jeg håbe, at den højtærede minister giver denne eksport fri. Jeg synes nemlig, det er helt urimeligt, at vi, hvis der er mulighed for at få solgt nogle af de tiloversblevne heste, vi står med, skal blive ved med at putte foder i dem, et foder, som vi jo — deri tror jeg den højtærede minister er enig med mig — vil kunne få udnyttet på bedre måde ved at give det til andre af vore husdyr end netop hestene. Vi bør derfor efter min mening gøre, hvad vi kan, for hurtigst muligt at komme af med de tiloversblevne heste. Jeg tror, der er private eksportører, som vil gøre et forsøg herpå, hvis de øjner en mulighed for at få lov til det, og jeg vil så inderligt håbe — ikke alene for vedkommende eksportørers skyld, men for landets skyld — at det må lykkes at få nogle af disse heste solgt, så at vi derigennem kan spare en del på det foder, som den højtærede landbrugsminister ved tidligere lejlighed har sagt det vil blive småt med i løbet af den kommende vinter.

Mit parti og jeg vil som sagt håbe, at den undersøgelse som skal finde sted i de måneder loven nu skal gælde, må munde ud i, at der skabes sådanne forhold, at handelsfolk — det være sig yngre eller ældre — får lov til at prøve deres kræfter, får lov til at prøve, om det er muligt for dem at finde afsætning for denne eller hin landbrugsvarer på bedre vilkår, end det hidtil er sket. Men jeg er selvfølgelig enig med det ærede medlem hr. Hauch i, at så længe der er tosidede handelsaftaler, og så længe disse tosidede handelsaftaler betinger, at vi i eet land får en pris for en vare og i et andet land en anden og lavere pris for den samme vare, skal en enkelt selvfølgelig ikke have lov til at udnytte fordelene ved en sådan handelsaftale.

Det ærede medlem hr. Hauch brugte det udtryk, at det ærede medlem ikke ville være med til, at den handelsmand, der tilfældigt skaffede sig et marked, hvor han kunne få en god pris, skulle have lov til at udnytte denne mulighed. Jeg vil håbe og